

Święta Maria Izabela

Antonina Maria Izabela Wiłucka-Kowalska

Ur. 28.10.1890 Warszawa

Zm. 28.11.1946 Felicjanów

Śluby zakonne 1922

Przełożona generalna Zgromadzenia Sióstr Mariawitek 1922–1946

Arcykapłanka 1928–1946

Przewodnicząca Rady Przełożonych Kościoła Katolickiego Mariawitów 1940–1946

Święta Kościoła Katolickiego Mariawitów w RP

kanonizowana w r. 1946

wspomnienie: 3 września, 28 listopada

Antonina Wiłucka pochodziła z rodziny ziemiańskiej. Była córką Adama Wiłuckiego i Marii Antoniny z domu Horn. Przez kilka lat uczęszczała do gimnazjum rosyjskiego w Warszawie, a następnie wstąpiła do IV klasy wyróżniającego się wysokim poziomem nauczania Zakładu Wychowawczo-Naukowego Żeńskiego Marty Łojkówny w Warszawie. Ukończyła naukę w roku 1909. W następnym roku, na prośbę znanej poleskiej rodziny ziemiańskiej Ordów, wyjechała do ich majątku na Polesiu, gdzie przez rok miała być nauczycielką ich starszych dzieci. Pobyt ten przedłużył się do czterech lat. Jeden z Ordów ubiegał się nawet o jej rękę. Posiadała gruntowną znajomość języków: angielskiego, francuskiego, niemieckiego i rosyjskiego oraz była uzdolniona muzycznie. Po wybuchu I wojny światowej i śmierci właściciela majątku, została, wraz z rodziną Ordów, wywieziona na Krym, skąd po trzech latach, w 1918, wróciła do Polski. W tym samym roku poznała w Płocku mariawityzm i jego założycielkę Feliksę Kozłowską. Mimo oporu ze strony rodziny wstąpiła do Zgromadzenia Sióstr Mariawitek. W 1920 przyjęła imię zakonne Maria Izabela, złożyła śluby wieczyste i 8 września 1922, zgodnie z zaleceniami zmarłej rok wcześniej Feliksi Kozłowskiej, została wybrana jako jej następczyni na przełożoną generalną Zgromadzenia Sióstr Mariawitek. W tym samym roku, po wprowadzeniu małżeństw zakonnych w Kościele Mariawitów, Izabela Wiłucka zawarła związek małżeński ze zwierzchnikiem Kościoła Mariawitów, arcybiskupem Janem Marią Michałem Kowalskim.

W roku 1929, po wprowadzeniu w Starokatolickim Kościele Mariawitów kapłaństwa kobiet, Antonina Maria Izabela Wiłucka wraz z 11 innymi siostrami zakonnymi została wyświęcona na mariawicką kapłankę. 28 marca 1929 w Płocku otrzymała sakrę biskupią, a tym samym tytuł arcykapłanki. Do jej obowiązków należała m.in. opieka nad kapłaństwem sióstr. Po rozłamie w Kościele Mariawitów w roku 1935 opowiedziała się za mężem, arcybiskupem Janem Marią Michałem Kowalskim i wraz z nim wyprowadziła się do Felicjanowa. Pełniła nadal urząd przełożonej Zgromadzenia Sióstr Mariawitek i uczestniczyła w zarządzie Kościoła Mariawitów (denominacja felicjanowska). Gdy w lipcu 1936 arcybiskup Jan Maria Michał Kowalski został osadzony na półtora roku w więzieniu w Rawiczu dla odbycia wyroku sądowego z roku 1931, Wiłucka-Kowalska sprawowała urząd przełożonej. W latach 1936–1939 wznosiła i prowadziła dwutygodnik religijno-społeczny „Królestwo Boże na Ziemi”.

Od stycznia 1940, po aresztowaniu arcybiskupa Kowalskiego przez gestapo i wywiezieniu go najpierw do więzienia płockiego, a następnie do obozu w Dachau, Wiłucka-Kowalska przejęła i pełniła do swej śmierci obowiązki zwierzchnika Kościoła Katolickiego Mariawitów.

W marcu 1941, wraz ze wszystkimi mieszkańcami ośrodka kościelnego w Felicjanowie została wywieziona do obozu koncentracyjnego Soldau w Działdowie, a następnie do obozu w Forcie III w Pomiechówku. Po zwolnieniu z więzienia zamieszkała w Płońsku, gdzie część sióstr zatrudniono w szpitalu. Stąd kierowała całym Kościołem Katolickim Mariawitów.

Wiosną 1945 wróciła do Felicjanowa. Tam zmarła 28 listopada 1946 roku i została pochowana w parku przed dworem. Po śmierci została uznana przez wiernych Kościoła Katolickiego Mariawitów za świętą.

Antonina Maria Izabela Wiłucka-Kowalska była pierwszą w Polsce kobietą, która przyjęła święcenia kapłańskie i sakrę biskupią.

Za Wikipedią